

1. kapitola

Rozmanitosť ako v Diablo II

ESTER

Andrej oprie telefón o moju šálku s kávou a prudkým pohybom ma vystrie v pleciach. „Nehrb sa. Budeš hviezda.“

Na prednej kamere vidno môj znudený výraz. Nie je to prvýkrát, čo ma využíva na svoje videá. Na instagrame sa preslávil svojimi vtipnými filmovými pásmi, ktoré mu získali už cez desaťtisíc sledovateľov. Okrem toho, že mi vďaka ich účasti nabehli na vlastnom účte desiatky nasledovateľov, z videí mám jedine tak zdvihnutý tlak. Sú vtipné, ale hlavne pre divákov, nie pre úbohú obeť pred kamerou.

Andrej spustí nahrávanie a ja sa poslušne usmejem aj bez jeho výzvy.

„Predstav si, že držím v ruke špagát, hej?“ začne hovoriť a natiahne ruky nad mojou hlavou na vzdialenosť asi dvadsať centimetrov.

Prikývnem.

„Prevlečiem ti ho cez uši.“ Pravou rukou naznačí, že mi do ucha pchá imaginárny špagát, ľavou ho potom akože z druhého vytiahne von. „Teraz ho chyt' tu.“ Pokýva ľavou rukou.

Poslúchnem a tvárim sa, že uchopím koniec špagátu. Som veľmi zvedavá na výsledok tohto videa. Zatiaľ vyzeráme ako dvaja idioti s rukami pri ušiach.

„A teraz potiahni za špagát.“

Myknem rukou, na čo ma otvorenou dlaňou plesne po líci.

„AU! Hej!“

Andrej už viac nedokáže zadržať smiech. „Potiahla si mi špagát z ruky,“ vysvetlí pobavene, akoby mi pred sekundou neuštedril facku.

Skvelé video. Naozaj. Už mu nebudem robiť herečku. Kašlem na sledovateľov.

Aj Oliver a Michal, moji ďalší najbližší kolegovia, sa chehcú. Viem však, že je to chechot zo súcitu, pretože aj oni boli cvičenými opicami v niekoľkých Andrejových videách. Na jedno dokonca nahovoril aj nášho šéfa Dušana.

Andrej vypne nahrávanie, potom mi položí ruky na plecia a stisne ich. „Vďaka, Esterka, ty si moja najobľúbenejšia obeť. Vieš, že moja ponuka na odčinenie stále platí.“

Rezignovane pokrútim hlavou. „Ty nikdy nevyrastieš, Andrejko.“ Náš firemný casanova. Som v B&D druhý rok a na jeho flirtovanie som si už zvykla. On však dobre vie, že u mňa nepochodí, takže všetky rečičky trúsi len zo zvyku.

„Ale ja už som veľký. Ukážem ti?“

„Andrej,“ ozve sa tlmene Oliver po mojej pravej strane. „Nespomínal si, že máš o druhej hovor?“ Trochu sa odsunie od stola a natiahne ruky nad hlavu. Gombíky na jeho čiernej košeli sa zlovestne napnú. Olivera kvôli jeho väčšiemu bruchu občas voláme Macko Pú. Nezainteresovaný človek by to mohol považovať za urážanie, no my sme zohratý kolektív a poznáme sa. Vieme, ako je to myslené.

Oliver je absolútny opak Andreja. Ak je Andrej ako *Barbarian* v *Diablovi* – skvelý v boji, v jeho prípade slovnom, no zároveň jednoduchý na ovládanie – tak Oliver je ako *Sorceress* – nápomocný, dobrý na všetko. Je to náš vždy ochotný, pokojný a usmievavý kolega. Nikam sa nenáhli, jedine ak domov za svojimi štyrmi deť-

mi a manželkou čakajúcou piate. Vraj sú všetky presne naplánované a chcené.

„Pú, ak niekto vie pokaziť zábavu jednou vetou, si to ty,“ odvetí Andrej a zľahka ho capne po chrbte. „Veď si ju len doberám. Esty vie, že nehryziem,“ doloží a žmurkne na mňa. „No ak to máš rada, môžem aj hrýzť.“

Musím sa zasmiať. Vezmem jeho mobil a podám mu ho. „Nemusí ťa trápiť, čo mám rada a čo nie,“ prehodím s úsmevom a myknem bradou k telefónu. „Bež upraviť video. Mohol by si mi ale toto vyretušovať?“ Ukážem si na vyrážku blízko pri nose. Je síce zakrytá korektorom, no aj tak ju, nespolutracujúcu zradkyňu, vidno.

„Netreba. Na videu nebije do očí tak ako naživo.“

„Tak dík. Si zlatý,“ zašomrem si popod nos, ale kútiky úst mi naďalej ťahá do úsmevu.

„Vždy. Vážení, večer nahodím video. Prosím si lajk a zdieľanie do stories, áno?“

Ozve sa súhlasné mrmlanie.

Otvorený kancelársky priestor má svoje výhody. Ak mám nejaký problém alebo otázku, stačí ju dostatočne nahlas vysloviť a niekto sa ozve. Občasne aj z viacerých strán. Páči sa mi, že sme všetci takto pri sebe. Niekedy to tu vyzerá ako v škole. Sem-tam mnou naozaj lomcuje pocit, akoby som z lavice ani nikdy neodišla.

Sedím vedľa Olivera, čo je absolútny *jackpot*, a za chrbtami máme Andreja a Michala. My štyria – *benziňáci*, keďže náš klient je medzinárodná ropná spoločnosť – sme si najbližší. Kolegov z ďalších dvoch tímov až tak nepoznám.

Andrej sa konečne posadí na svoje miesto, nasadí si slúchadlá a stíchne. Hneď sa zameriam na monitor, pretože Andrejovo mlčanie je takmer také vzácne ako sneh na Martina na Hlavnej v Košiciach.

Musím skontrolovať konfigurácie a čakajú ma dva nezodpovedané maily. Sotva však prejdem polovicu dokumentu, keď ma ktosi poťuká po pleci.

„Esty? Môžeš na chvíľu?“

Obzriem sa na šéfa Dušana. Čierne hranaté okuliare má takmer na konci nosa, svetlohnedé vlasy mu padajú do čela a modré oči mu dnes zívajú výraznejšou únavou než obyčajne.

Prikývnem a zložím si slúchadlá. Zamknem si počítač, pretože som sa pri Andrejovi už poučila a nikdy viac ho v jeho prítomnosti nenechám nezaheslovaný, a otočím sa na Dušana.

Oprie sa zadkom o stôl, obchytí hrany a so zvesenými plecami pokrúti hlavou ako na rozcvičke. „Tá moja krčná chrbtica ma raz zničí,“ zahundre. Následne, akoby sa spamätal, že za mnou neprišiel kvôli nej, sa vystrie. „Vieš, že máme spoluprácu na prax s tým IT gymnáziom.“

Len čo to vysloví, viem, kam tým smeruje. Praktikanta budem mať na starosti ja. Úprimne som dúfala, že ma Dušan ešte ušetrí, keďže som vo firme iba druhý rok, no asi som sa zmýlila.

„Pôvodne ho mal mať Denis z B.A.L tímu, no šiel kvôli žene na dlhodobú očéerku. Oliver zobral jeden veľký projekt, Michal má toho tiež dosť a, hm, ako by som to, Andrejovi by som nezveril ani bicykel na stráženie. Tým všetkým nechcem povedať, že ty nemáš dosť roboty. Viem, že makáš, veď vidím tvoju produktivitu, ale...“ Hovorí stále rýchlejšie, až si to napokon asi uvedomí, lebo sa zhlboka nadýchne a zhrnie: „Skrátka, verím ti, si zodpovedná, a tak dostaneš praktikanta ty. Viem, že je to nečakané a narýchlo.“

„Dobre.“ Vlastne to nie je nič hrozné. Budem dozerat' na jeho dochádzku, občas ho niečomu priučím, hoci bude viac nasávať od *ditekov*, sieťových inžinierov, ktorým pokyny dávame my, vedúci sieťoví inžinieri. Budem to ja, kto mu vystaví malý záverečný test. A to všetko nebudem robiť zadarmo, za praktikanta má zamestnanec príplatok. „Štvrták, áno?“

„Áno. Volá sa Šimon. Vraj veľmi šikovný, jednotkár.“

Myslím, že s ním nebudú žiadne problémy. Prax mu začína v pondelok, trikrát týždenne na štyri hodiny, bude tu dva mesiace. Jeho dohodu o spolupráci ti doložím dodatočne.“

„Okej.“

„Vďaka, Esty.“

„Jasné.“

S nemotorným prikývnutím sa na mňa usmeje a odíde cez chodbu do druhého krídla poschodia.

„Estyyy,“ ozve sa Andrej tak sprudka, až mnou mykne. Ruku zovretú v päšť drží vystretú dohora a šklábí sa na mňa ako škôlkar na požiarnika. „Nič sa neboj. Ja si s mladým pohovorím, aby si dal pozor a nešiel po tebe.“

Zasmejem sa a krútiac hlavou poznamenám: „Dobre. Lebo to je len tvoja parketa, čo?“

„Presne tak. Nikto mi nebude liezť do mrkvy.“

„Andrejko, hovorí sa do kapusty.“

„Ale tú ja nemám rád.“ Žmurkne na mňa a otočí sa späť k svojmu počítaču.

S pobaveným úsmevom na perách vyťahnem mobil a do kalendára si k príslušnému dátumu napíšem: ŠIMON – PRAKTIKANT.

Už pred dverami bytu mojej sestry Anky počuť zvnútra hurhaj. Nezvyknem k nej chodiť v takúto hodinu, pretože sa chcem vyhnúť večernému cirkusu spojeného s kúpaním a chystaním detí na spanie. Ale dnes som ostala dlhšie v robote, a tak som skôr nestíhala.

„Lukáš! Vytiahni si ten papier zo zadku a páľ do kúpeľne!“

Na sekundu premýšľam, či je šanca, že v tom hluku ona alebo jej manžel prepočuli zvonenie, a ja sa stihnem vypariť. Ankiné deti mám veľmi rada, sú sladučké ako *marshmallow*, ale iba tak na hodinu denne a určite nie večer, keď sú ako malé duracelky nasiaknuté energetickým nápojom.

Dvere sa rozletia a odhalia Anku. Červenú v tvári, s vypadnutými prameňmi vlasov z drdola, s fľakatým tričkom nakrivo a s detskou fľaškou v ruke. Momentálne spĺňa všetky stereotypy o matkách na materskej dovolenke, aj keď na nej už pár mesiacov nie je.

„Prepáč,“ vypadne z nej, hneď sa otáča a mieri po chodbe ku kúpeľni. „Pod', pod'. Je tu *binec*. Nevšímaj si to.“

Vstúpim do bytu a ledva si vyzujem topánky, už sa mi voľajaké kľbko hodí okolo nôh.

„Estyyy! Budeš nás dnes kúpať ty?“ Lukáško sa mi obtiera hlavou o stehno. Dúfam, že dnes nemá sople. Ruky mu visia spod trička, ktoré si ešte stále nepretiahol cez hlavu, a tak vyzerá, akoby mal na sebe pončo. Spodná časť tela zíva nahotou.

„Nooo,“ zatiahnem, v duchu rýchlo vymýšľajúc nejakú dobrú výhovorku, „čo keby sme sa dohodli, že vás okúpe mamka alebo ocko a ja vám potom prečítam rozprávku na dobrú noc?“

„Ánooo!“ K vreskotu sa pridá aj päťročná Táňa, ktorá nahá predvádza pred vaňou akési divné tance.

Anka sa vystrie a nakáže jej vliezť do vody. Potom pozrie na Lukáša stále zaveseného na mojej nohe. „Lukáš! Čo som ti povedala o tom papieri v zadku? Vytiahni si ho už konečne von!“

„Ale ja nemám rád, keď sa mi šúcha zadok.“ Pustí ma a demonštratívne si obtrie dlane o seba. „Takto sa mi šúcha zadok, keď chodím.“

Zo všetkých síl sa musím ovládať, aby som sa nerozozsmiala. Anka naňho pozerá s otvorenými ústami, potom prenesie zrak na mňa.

„Pochopíš to dieťa?“

Tlmene sa zachehcem a rozstrapatím mu vlasy. „No čo? Každého niečo trápi, ja nerada spím s bosými nohami, Lukáško nemá rád, keď sa mu šúcha zadok.“

Anka sa tiež zasmaje, potom kývne hlavou ku kúpeľni. „Okej, pod', vedúci. Šup do vane.“

Ako Lukáš prechádza popri nej, Anka mu šikovne vytiahne papier zo zadku. „Kúpať sa s ním naozaj nemôžeš.“
„To nevádi. Vo vode sa mi zadok nešúcha.“

Anka len nechápavo krúti hlavou, ja sa smejem popod nos a Lukáško spokojne, ako najväčší šéf, ktorým tu on občas naozaj je, vlezie do vane k Táni.

Čakanie na Anku si krátim v kuchyni pri ženskom magazíne a citrónovo-zázvorovej limonáde. Toto je jedna z vecí, ktoré máme s Ankou spoločné. Pitie studených limonád aj v zime. Nie sme čajkové typy.

Po kúpaní im prečítam sľúbenú rozprávku, presviedčanie o prečítaní aj druhej uhrám hádankou, potom sa konečne pridám k Anke, spoločne si vychutnáme citronádu a pokecáme.

„Stano má nočnú, či šiel von?“

Ankin manžel pracuje za pásom v jednej z veľkých firiem v Kechneči. Oficiálne je operátor výroby, čo znie veľkolepejšie ako samotná robota. Nest'ážuje sa, no všetci naokolo vieme, že tam nie je úplne spokojný a hlavne, že by mal na viac ako na manuálnu robotu.

„Nočnú.“ Anka znie, akoby bola aj rada a možno naozaj je. Asi si užíva byť slamenou vdovou a to večerné ticho, keď deti už spia. „Takmer ma nepustil na večeru, čo sme mali s kolegami po polročnom vysvedčení.“

„Čo?“ Zamračím sa. „Prečo?“

Nadvihne plec a siahne po ovládači od televízie. „Neviem, čo mu sadlo na nos. Ževraj presne vtedy chcel ísť na večeru so mnou on.“

„Vedela si o tom?“

„Nie. Malo to byť prekvapenie.“

„No dobre,“ zatiahnem pomaly a sledujem, ako Anka prepína programy. „On o tej večeri s kolegami vedel?“

„Isteže. Hovorila som mu to,“ odvetí a zastane na speváckej súťaži. Porotca práve kritizuje vystúpenie nejakého mladého chalaniska. „No on tvrdí, že nie a pritom na to len zabudol. Ale to si neprizná.“

„Aaahm, a preto ťa nechcel pustiť na večeru s kolegami?“ pýtam sa, lebo mi to celé nedáva zmysel.

Stano je pohodový človek, starostlivý otec a doteraz som bola v tom, že aj úplne bezproblémový manžel. Samozrejme, mali medzi sebou nezhody, čo patrí ku každému vzťahu, no zatiaľ žiadnu krízu.

„Nuž áno. Robil na mňa trochu nátlak, že s kolegami idem, ale s ním nie. Pritom som mu povedala, že s ním veľmi rada pôjdem, hoc aj hneď na ďalší deň. Asi mal len zlú chvíľu.“

„Asi.“ Pri Stanovi je to najpravdepodobnejšia možnosť.

Anka vezme z barovej skrinky balík arašidov, a keď si sadne naspäť, položí ho medzi nás. Naslepo sa napchávame a sledujeme trápenia a úspechy nádejných spevákov.

„Budem mať na starosti praktikanta, začína u nás v pondelok,“ oznámim a vopchám si do úst ďalšiu hrst orieškov.

„Hej? Pekný?“

Tupo na ňu pozriem. „Odkiaľ to mám vedieť? Ved' som ti teraz povedala, že začína v pondelok.“

Pohodí ramenami. „Či si nevidela fotku.“

„Nie. A je úplne jedno, či je pekný. Je maturant. Ako naša Slávka.“

Naša mladšia sestra má čerstvých devätnásť, no v hlúbke duše je stále dieťaťom. Tak nejako si predstavujem aj chlapca, ktorý k nám má prísť budúci týždeň. Síce vyšší odo mňa, možno aj s nejakými chlpmi pokúšajúcimi sa preraziť na tvári, ale žijúci stredoškolským životom so stanovenou večierkou od rodičov.

2. kapitola

Smiešna ako postavička Alice z Detroitu

ŠIMON

Tréner zapíska a ja využijem blízkosť okraja bazéna. Chytím sa, zhlboka dýcham nosom a vydychujem ústami, aby som nabral sily. Posledných dvadsať minút tréningu už ťažšie nachádzam rovnováhu v dýchaní.

„Michna! Koľko lôpt ešte pustíš? Keď to takto pôjde ďalej, Popradčania trafia bránku aj poslepiačky! Lerinský, máš pocit, že si tu sám? Čo keby si prihral, keď vidíš, že ťa súper ďalej nepustí?“

Čakám, kedy sa ozve moje priezvisko a dostanem slovný výprask, no tréner spomenie už iba jedného, potom nervózne kývne rukou a hodí novú loptu do vody. Už neviem, kde skončila predošlá.

„Posledné tri minúty. Poďme.“ Zapíska a my sa svorne pustíme do hry.

Odrazím sa od kraja a plávam bližšie k súperovej bránke. Majo prihrá Kubovi, tomu lopta vypadne a zoberie ju Silvo z druhého tímu. Všetci sa otočíme a plávame k našej bránke. Keďže som útočník a v prípade potreby sa musím vedieť dostať čo najrýchlejšie k bránke protihráča, nejdem celkom blízko.

Obrancovia robia, čo môžu, no druhý tím napokon strelí gól a tréner zapíska. Viem, že tentoraz to je na koniec tréningu.

Milujem vodné pólo, ale po hodine strávenej vo vode, kmitajúc hore a dole, je zvuk píšťalky vyslobodením.

„To ešte len bude zaujímavé,“ začne Dávid, môj spoluhráč a spolužiak zároveň, keď sa obliekame v šatniach po sprche. „Od pondelka ranné tréningy, prax, škola. Keď to zvládnem bez ujmy, naučím sa aj žonglovať.“

Zvraštím obočie a natiahnem si rifle. „Prečo žonglovať?“

„No chápeš,“ rukami naprázdno naznačí žonglovanie. „Akože zvládať všetko naraz.“

„Aha.“ So smiechom pokrútim hlavou. „Nebude to také hrozné. Veď na tej praxi si aj trochu oddýchneme.“

Odfrkne. „Ty možno. Ja idem do Data&Network, tam to vraj berú veľmi vážne a praktikantom celý čas dýchajú na krk. Áááale,“ zatiahne a pokýva obočím, „už teraz sa teším na ďalší víkend. Dúfam, že prídeš.“

S odpoveďou si dávam načas. *Polročná chatovica*, ako to nazývajú moji spolužiaci, sa koná od prvého ročníka na gymnáziu na chalupe Dávidových rodičov. Tí sú, samozrejme, v tom, že tam idú iba chlapani a budú hrať počítačové hry. Netušia, že už aj pred rokom sa to dosť zvrstlo. Ema sa vyvracala do vane, Lucia do drezu, Milan a Sisa si to rozдали v posteli Dávidových rodičov a po akte vyryla pripitá Sisa do čela postele *S+M forever*. Asi nie je nutné hovoriť, že sa po mesiaci rozišli a teraz už do lavice vyrýva *S+J*.

Rád trávim čas so svojimi spolužiakmi, ale keďže nepijem, maximálne jedno pivo, na podobných akciách sa pri nich cítim asi ako baletka na futbalovom štadióne. Zároveň však nechcem trhať partiu, a tak tam na deväťdesiatosem percent pôjdem. Dve percentá si nechávam na nečakané udalosti alebo chorobu.

„Prídem,“ prikývnem napokon a siahnem do batoha po antiperspirant.

„Príde aj Mira.“

Strieknem si sprej pod tričko a zvrastím obočie. „Prečo by mala prísť? Je to predsa záležitosť našej triedy.“

„Vieš, že je kamoška s Kajou. Zavolala ju.“

So vzdychom odložím antiperspirant, prehodím si baťoh cez plece, vezmem si bundu a topánky do ruky.

S Mirou sme sa rozišli pred polrokom, no ona to ešte stále veľmi nepochopila a vždy, keď je to možné, sa k nám pridruží. Či už keď ideme von, alebo na chatu. Asi by som mal znížiť pravdepodobnosť mojej účasti na deväťdesiatpäť percent.

B&D sa nachádza pri amfiteátri, čo pre mňa nie je úplne ideálne, lebo školu mám v centre, no vždy lepšie ako dochádzať na prax na sídlisko ako Robo a zaseknúť sa v zápche. Firma je druhý najväčší zamestnávateľ v oblasti technológií v Košiciach, a keďže tam pracuje spolužiačkina mama, približne viem, čo môžem očakávať. Neformálny, uvoľnený prístup, veľké otvorené priestory s mužskou prevahou. Ženy väčšinou zastávajú pozície projektových manažérov, či pracujú na prvom poschodí v *call centre*.

Na recepcii sa predstavím a poviem meno zamestnankyne, ktorá ma má mať na starosti. Priznám sa, že som ostal prekvapený a nielen kvôli jej priezvisku. Asi sú to iba moje predsudky, no nepredpokladal som, že mojou vedúcou bude žena na pozícii sieťovej inžinierky.

Recepčná mi pokynie, aby som si sadol a počkal. Vychádzam do jedného z béžových kresiel a poobzerám sa. Blízko sa nachádza točité schodisko, oproti nemu a tak tiež na druhej strane vstupnej haly sú výťahy. Medzi nimi je niekoľko poštových schránok. Recepčnej pohráva rádio a škrieka z neho Shakira.

„Šimon?“

Obzriem sa za ženským hlasom a na sekundu celkom

ustrniem. To predsa nemôže... Ved' sa vôbec... Blíži sa ku mne mladá štíhla žena v obtiahnutej sukni a blúzke s dvomi rozopnutými gombíkmi. Áno. Stihol som zrátať. Vlnité blondávé vlasy jej siahajú k prsiam, na ktoré sa naozaj snažím nepozerať. Usmieva sa na mňa, no ja naďalej sedím v kresle ako vajce natvrdo. Doslova natvrdo. Panebože, táto žena má na mňa dohliadať? Neviem, či mi na brade nezaschla slina. Ako sa mám pri nej akože sústrediť na prácu?

„Ahoj.“ Podíde celkom ku mne a natiahne ruku. „Ja som Nina, projektová manažérka. Esty teraz nemohla zbehnúť dole, má hovor.“

Ďakujem. Bohu, vesmíru, že toto nebude ďalších osem týždňov moja nadriadená. A ďakujem aj môjmu telu, že sa upokojilo a môže sa bez problémov postaviť a podať jej ruku.

„Ahoj. Šimon.“

Potrasie mi rukou a okato si ma obzrie. „Predstavovala som si ťa inak. S nejakým tým akné na tvári či smiešnymi fúzmi nad hornou perou. Samá ruka, samá noha. Vieš.“

Usmejem sa na ňu. „Áno. Tak som vyzeral ako pätnásťročný.“

„A teraz máš?“

„Osemnásť.“

Prikývne, potom mykne bradou smerom k výťahu. „Poďme hore. Ukážem ti priestory. Esty čoskoro skončí a prevezme ťa.“

Nina nás na piatom poschodí pustí cez dvere kartou, ktorú používala aj na ovládanie výťahu, a prehodí ponad plece: „Aj ty jednu dostaneš, aby si sa tu mohol pohybovať.“

Prikývnem a vstúpim za ňou do *open space*. Oči mi v momente pritiahne jasná červená farba provizórnych stien, ktoré oddelujú jednotlivé sedenia zamestnancov.

„Máte to tu dosť výrazné,“ poznamenám, ako kráčam

za Ninou uličkou. Nikto si ma nevšíma. Väčšina má na ušiach slúchadlá a hľadá do svojich monitorov. Niektorí sedia, poniektorí využívajú vlastnosť stolov nastaviť ich do rôznej výšky a pri počítači stoja. Táto možnosť sa mi veľmi pozdáva.

Nina mykne plecami. „Červená vraj stimuluje k lepším výkonom. Zvykneš si na ňu a časom ju prestaneš vnímať. Tuto v pravom krídle sedia siet'ari, diteci sú v ľavom, s nimi budeš tiež spolupracovať, ja som o poschodie nižšie, tam sú aj naši manažéri a oddelenie ľudských zdrojov.“

Už teraz neviem, či sme v pravom alebo ľavom krídle, ale zapamätal som si, že ona je o poschodie nižšie. Fakt, Šimon, veľmi podstatná informácia.

„Esterka, skončila si? Skvelé. VEDIEM TI PRAKTIKANTA.“ Nina zastane pri jednom stole, a ako ju obídem a zastanem z druhej strany, pohľad mi padne na moju vedúcu.

Ani tento obraz mi veľmi neseďí s tým, čo som čakal. No hlavne je to úplne iná káva ako Nina. Výborne, pri tejto nebudem mať žiaden problém s telesnými prejavmi. S nevýraznými hnedými vlasmi zapletenými do vrkoča a rovnako nevýraznými hnedými očami, ktoré sa jej schovávajú za okuliarmi, nebude problém sústrediť sa na prácu.

Postaví sa a ja si všimnem, aká je útla a drobná. Nemôže mať ani stošesťdesiat centimetrov. Oproti Nine vyzerá ako stredoškôlka. A nechcem byť sprostý, ale nemá žiadne prsia. Dokonca sa mi zdá, že nemá ani podprsenku, hoci ruku do ohňa by som za to nedal, keďže jej trup pokrýva voľný pletený sveter.

Usmeje sa na mňa a musím priznať, že ten jej urobí s tvárou divy. Odrazu pôsobí prebratejšie, veselšie. Viac životaschopne.

„Ahoj, Šimon, že? Teší ma. Som Ester.“ Natiahne ku mne ruku a keď ju prijmem, krátko mi ju stisne. Čakal som sputenú dlaň. Akosi sa mi k nej hodí nervózne hab-

kanie a spotené ruky. No jej stisk bol suchý a príjemne pevný.

„Ahoj. Áno, Šimon. Aj mňa teší.“

Estera pozrie na Ninu. „Vďaka, Nina, už ho prevezmem. Si poklad.“

Nina si teatrálne prehodí vlasy cez rameno a žmurkne na ňu. „Vždy.“

Obe sa zachichocú a Nina sa vyberie uličkou naspäť, odkiaľ sme prišli.

„Už ti Nina niečo povedala?“ opýta sa Estera, vezme si mobil zo stola a strčí si ho do zadného vrecka nohavíc.

„Iba že na tomto poschodí sú sieťari a diteci. O poschodie nižšie manažéri. A že dostanem kartu.“

„Áno, jasné. Vidíš. Počkaj.“ Nahne sa nad stôl a začne sa na ňom prehrabávať. Má na ňom riadny bordel. Klávesnica, myška, slúchadlá, papiere, zošit, hrnček s kávou, otvorený balík voľajakých sušienok.

Odsunie nabok akúsi taštičku, možno kozmetickú, potom otvorí zásuvku a začne hľadať v nej. „No tak, viem, že som ju sem niekam dávala,“ mumle si popod nos, kým odhrňa papiere v šuplíku. „Tu je!“ zvolá víťazoslávne a vytiahne kartu pripevnenú k tmavozelenej šnúrke.

Keď mi ju podá, prehodím si ju cez krk. Aspoň budem mať istotu, že ju niekam nezapatroším. Alebo že si ju nezabudnem na Esterinom stole a nezahrabe ju vo svojom neporiadku.

„Takže, naša pracovná doba začína o deviatej, ty tu máš byť trikrát týždenne po štyri hodiny. Platí pondelok, streda a štvrtok, áno? Tak to je na rozpise, ktorý mi dal šéf.“

„Áno.“

„Super,“ prikývne a pohne sa uličkou. Vo vrecku jej začne vibrovať telefón. Vytiahne ho, no pri pohľade na displej hovor zruší a mobil odloží naspäť. „Budeš pendlovať medzi ditekmi a mnou, takže sa budeš zdržiavať na tomto poschodí. U ditekov budeš hlavne u Patrika a Mira, o chvíľu ťa k nim zavediem. Ešte ti ukážem kuchynku.“

Bez slova ju poslušne nasledujem. Prejdeme do časti kancelárií, kde sa dá buď pokračovať, predpokladám, že do ditekáckeho oddelenia, alebo odbočiť. Estera zahne a po pár krokoch je v malej, no schopne vyzerajúcej kuchynke. Hneď pri dverách je chladnička, pri nej začína linka, ktorá s doskou pokračuje aj pod okno. V strede je dlhší úzky stôl so stoličkami. Na linke si všimnem čierny kávovar, ktorému sa veľmi poteším. Vedľa neho je zavretá lepenková škatuľa s vyrezaným otvorom na mince. Oproti dverám je automat na vodu. Jeden podobný som si všimol aj pri vstupe na oddelenie.

Opäť ku mne doľahne vibrovanie. Estera zo seba vydá otrávený zvuk, vytiahne ho a znovu zruší. Už ho však naspäť neodloží. Dvihne na mňa pohľad a prehodí: „Sorry. Pokojne si tu budeš môcť dať kávu. Sem-tam každý hodí euro-dve do škatule. A inak, asi vieš, ale tu si všetci tykáme, aj so šéfmi, platí to aj pre teba. Tých osem týždňov ťa budeme brať ako svojho. Taktiež tu máme istý *dress code*, ako si si asi všimol. Žiadne rifle a tričká, to je povolené iba v piatky. Muži nosia košele alebo polo tričká. Ale vidím, že s tým si rovnako oboznámený,“ doloží, keď zavadí pohľadom o gombíky na mojom polo tričku.

„Áno. Robí tu spolužiačkina mama. Čo-to som si zisťtil.“

„Áno? Ako sa volá?“

„Denisa Vrábeková. Ale ona je dole v call centre.“

„Aha, tam nepoznám ľudí. Tak, snád' sa ti tu bude páčiť.“

„Bude, bude.“

Kývne hlavou do chodby. „Pod'. Teraz ťa odvediem k Paťovi a Mirovi.“

Sotva spravíme pár krokov, keď sa jej do tretice rozvibruje mobil.

„Prečo to nedvihneš?“ nedá mi neopýtať sa jej. Čo ak je to niečo súrne?

„Lebo to nie je nič podstatné,“ zafrfle si popod nos,

zruší hovor a telefón vopchá do vrecka. Všimnem si, že je zachmúrená, kožu medzi obočím má mierne nakrčenú. Keď sa mračí, vyzerá ako postava Alice z hry Detroit. Je to dosť smiešne, keďže tá postavička je dieťa.

Takmer sa zasmejem, no udržím vážnu tvár. Možno sa na tej praxi napokon aj celkom pobavím.